

der var der — som der jo altid kan være — ogsaa andre, der vare uendelig meget mere kvalificerede. Men alligevel tog jeg det ærede Medlem, fordi jeg fandt, han var tilstrækkelig kvalificeret til Stillingen. Og jeg tror, at jeg lige overfor al det ærede Medlems Talen om Demoralisation og om Lede ved min Administration af Lægevæsenet har været fuldt berettiget til at henpege paa det Faktum, at den Gang var der slet ikke noget i Vejen med det ærede Medlem; den Gang følte det ærede Medlem slet ikke, at han vilde blive demoraliseret ved at modtage den Stilling, og den Gang følte det ærede Medlem slet ikke, at der deri, at en Mand, der stod Ministeriet nær og stillede sig meget nær op ad Ministeriet, fik en saadan Stilling, laa noget som helst, der kunde kaldes Demoralisation af Lægestanden. Derfor synes jeg, at det ærede Medlems Kvalme kommer lovlig sent.

I Anledning af min Udtalelse om Sakskøbing-Kredsen tyede det ærede Medlem til den meget billige og almindelige Returkørsel og forsikrede, at jeg næste Gang faldt som Folketingsmand i Køge. Jeg skal blot der overfor bemærke, at de 6 Gange, jeg har stillet mig i Køge, er det hver Gang forud blevet spaaet med største Sikkerhed, at jeg vilde falde. Og alle 6 Gange er der, efter at Valget var overstaet, blevet spaaet med største Sikkerhed, at næste Gang vilde jeg falde. Jeg tror nu for øvrigt, at efter den Spaadoms-gave, det Parti, det ærede Medlem hører til, hidtil har lagt for Dagen, behøver jeg ikke at tage mig det ærede Medlems Spaadom synderlig nær.

Formanden: Folketingsmanden for Maribo Amts 3die Valgkreds har bedt om Ordet for tredje Gang. Hertil udkræves Tingets Samtykke. Hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet. Det ærede Medlem har Ordet.

Rørdam: Jeg skal til den højtærede Justitsminister sige, at det undrer mig, han vil sammenligne den Stilling, jeg har som lægekyndigt Medlem af Arbejdsraadet, med et Distriktslægeembede. Den Stilling, jeg har som lægekyndigt Medlem af Arbejdsraadet, lønnes for det første kun med 600 Kr. om Aaret — der er her ikke Tale om et pensionsberettiget Embede, men om en Stilling, hvorfra man kan afskediges naar som helst —, og for det andet, og det er Hovedsagen, har jeg ikke

søgt denne Stilling, den har Justitsministeren i sin Tid som Indenrigsminister givet mig. Stillingen har ikke været opslaaet ledig, og det er ikke af den Art Stillinger, man plejer at opslaa ledig. Der er altsaa ikke Tale om, at jeg kunde sige: Der er saa og saa mange bedre kvalificerede Ansøgere, der søge den, derfor skal du ikke tage den. Men Forholdet med Embedet i Hillerød var det, at der var en Mand, som søgte dette Embede, der var saa vel kvalificeret, som nogen kunde være, endog overordentlig vel kvalificeret, eftersom han havde været Reservelæge paa Frederiks Hospital, hvilket regnes for noget meget fint indenfor Lægestanden. Der var ogsaa forskellige andre Ansøgere, der vare overordentlig vel kvalificerede. Og saa sprang Justitsministeren alle disse forbi og tog en yngre Mand. Nu siger Justitsministeren, at den ene, der søgte det, var Sygehuslæge, og at den anden vilde Befolkningen gerne have, og Ministeren ønskede i høj Grad at stille Befolkningen tilfreds. Det er jo den Slags Godtkøbsargumenter, som gælde til Wandsbeck. Hvor kan den højtærede Justitsminister vide, at Befolkningen, hvis han havde taget Dr. Jacobsen fra Frederikshavn, ikke vilde være bleven endnu mere tilfreds med ham end med den Læge, de fik? Nej, Justitsministeren kommer ikke udenom dette, at disse Lægeudnævnelser have været saa paafaldende, at alle og enhver, der faa med dem at gøre, maa sige til sig selv: Hvad kan Grunden være til, at man har foretrukket disse Læger til disse Stillinger i Stedet for meget mere vel kvalificerede Ansøgere? Og naar man saa finder, at disse Læger staa i meget nær Forbindelse med Ministeriet, ligger det unægtelig nær, naar man kender det nuværende Ministerium, at slutte, at der er en vis Sammenhæng mellem Udnævelsen og den nære Forbindelse med Ministeriet.

Saa siger den højtærede Justitsminister, at da jeg ikke kunde anke over hans Læge, for han havde ingen, fandt jeg hans Tandlæge, men det gik Ministeren saaledes, at naar han havde en hul Tand, henvendte han sig til den bedste Tandlæge, og derfor var det naturligt, at denne Tandlæge blev Professor. Den højtærede Justitsminister holder jo meget af at klare alting med en Vittighed — de ere ikke lige gode allesammen —, men her har han ikke klaret sig, for aldrig tidligere har man set, at en Tandlæge er bleven Professor, lige saa lidt som man, hvad jeg